

The book cover features a vibrant, painterly illustration. At the top, a cluster of large, orange and red lilies with green leaves hangs down. The background is a sunset over a coastal town, with the sky transitioning from deep blue to warm orange and yellow. The sea reflects the colors of the sky. In the foreground, a woman with long, curly, reddish-brown hair is seen from behind, sitting at the edge of a swimming pool. She is wearing a light blue bikini. To her left, on the pool's edge, sits a glass of orange juice with a black straw, a slice of orange, and a small pink umbrella. The pool water is a clear, bright blue. The overall mood is serene and romantic.

KATE FROST

*Ostrov
zalitij
sluncem*

KAZDA

KATE FROST

*Ostrov
zalitý
sluncem*

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: květen 2026
ISBN: 978-80-7670-300-1
Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2026.
Nové sady 2, 602 00, Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486
Původní název: *An Island in the Sun*
Copyright © Kate Frost, 2023
Původní vydání: Boldwood Books Ltd.
Práva k překladu: The Agency srl of Vicki Satlow
1. vydání
Překlad: Martin Richter
Redakce: Sylva Martinásková
Korektura: Zuzana Klimšová
Sazba: Kristýna Franková
Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: FINIDR, s.r.o. Český Těšín
ISBN: 978-80-7670-291-2
Tuto knihu distribuuje výhradně Euromedia Group a.s.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz

*Na památku Froda,
našeho rozkošného kavalíra king charles španěla
a toho nejlepšího společníka při psaní, jakého jsem si mohla přát.
Chybiš mi, kamaráde.*

Loučit se bylo pokaždé těžké, ale Tabitha Callahanová si na to zvykla. Většinu života strávila stěhováním z jedné země do druhé – navazovala nová přátelství, snažila se naučit další jazyk, zapadnout... jen aby se zase přesunula dál a začala od nuly. Jedinkrát, kdy se rozhodla skutečně zapustit kořeny, to dopadlo katastrofálně. A ta bolest... ze všech sil se snažila zapomenout, jak to celé skončilo.

Během necelého roku hlídala dvacet domů v jedenácti zemích. Ztratila přehled, o kolik zvířat už se starala – o spoustu psů, nemálo koček, tři ještěrky, tucet slepic, dvě ovce a shetlandského poníka jménem Comet. Samozřejmě ne o všechny najednou. Každého mazlíčka si zamilovala, ale pár z nich jí přirostlo k srdci víc než ostatní, třeba pudl jménem Midnight a boxer Chester. Z několika míst odjížděla jen nerada, ale nikdy to nebyly pocity natolik silné, aby uvažovala o tom, že by se tam usadila natrvalo. Ostatně – sotva by si mohla dovolit přepychový srub v Kanadě nebo hausbót v Singapuru. Vytvářela si nové, šťastnější vzpomínky, i když jí většinou dělala společnost jen zvířata. Nejvíc na tom všem milovala možnost každých pár týdnů začít nový život. Rozjet vše znovu na místě, kde ji nikdo nezná, jí připadalo neodolatelné.

Upravila si batoh na zádech a zadívala se na tabuli s odlety. Byl konec léta, teplé zářijové odpoledne, a lisabonské Letiště Humberta Delgada se hemžilo rodinami, páry i nemalým počtem jednotlivých cestovatelů, jako byla ona. Její odletovou bránu zatím neohlásili, času měla dost, a tak vyrazila hledat kávu.

Bude to dlouhý den, pomyslela si, když se s latté usadila v koutě jedné kavárny. Ostatně už teď to byl dlouhý den. S Lolou, želvovinovou kočkou, kterou hlídala v barcelonském bytě, se rozloučila předchozího dne. Majitelka, něco přes čtyřicet, se po dvou týdnech vrátila domů, Tabitha jí předala klíče, strávily spolu příjemných pár hodin u oběda a pak Tabitha přespala v hotelu poblíž letiště, aby byla připravená na brzký ranní let. Teď čekala v Lisabonu na svůj druhý let dne – do cílové destinace, na portugalský ostrov Madeira, který jí bude domovem následující tři týdny při hlídání dvou psů a jedné kočky.

Tabitha si udělala selfie a přidala ho na instagram. Léto strávené v Barceloně a předtím v Provence dodalo její přirozeně světlé pleti jemný nádech opálení a zvýraznilo pihy na tvářích. Obličej jí rámovaly zrzavé kudrlinky, které se uvolnily z nedbalého drdolu.

S kelímkem latté v ruce a s hudbou znějící v AirPodech pozorovala okolní ruch. Nevadilo jí být sama. Když na to přišlo, klidně vydržela celé dny, aniž by viděla jiného člověka. Za poslední rok vždycky měla jako společnost alespoň jedno zvíře – snadno se s nimi mluvilo a byla skvělým publikem. Tabitha se trochu kysele pousmála. Ve skutečnosti ale nikdy nebyla úplně bez kontaktu. Jako nejmladší z pěti dětí ve velké a soudržné rodině byla s ostatními ve spojení téměř neustále. Rodina Callahanových měla whatsappovou skupinu, kde si psala se staršími sourozenci – Elspeth, Jackem, Ionou a Lorcanem – i s mámou a tátou.

Elsbeth jí volala pravidelně. Tvrdila, že to není proto, aby ji kontrolovala, ale Tabitha dobře věděla, že se chce ujistit, že je v pořádku. S Elspeth si byly nejbližší nejen věkem – dělily je pouhé čtyři roky, zatímco s nejstarším Lorcanem dvanáct. I když bylo Tabithě dvaatřicet, Elspeth měla pořád potřebu na ni dohlížet. Tabithu to ve skrytu duše těšilo a jejich hovory milovala. A nebylo to tak, že by s nikým jiným nemluvila. S rodiči si volala každý týden, a ať už pobývala kdekoliv, lidé se s ní dávali do řeči: přátelský soused v domě, barista v místní kavárně nebo nějaký muž, který ji oslovil – obvykle tehdy, když si sama vychutnávala skleničku. K navázání hovoru sloužily často její vlasy. Dávno už byly pryč ty časy, kdy si z ní někdo tropil žerty kvůli zrzavým kudrlinkám. Vyrostla do krásy, kterou lidé mnohdy popisovali jako „okouzující“. Jediný problém tkvěl v tom, že o pozornost nestála – zvláště ne o tu mužskou. Překonávat zlomené srdce bylo jednodušší o samotě. Koneckonců, právě proto utekla. Se společností jednoho či dvou psů si naprosto vystačila.

Na tabuli s odlety se rozsvítilo číslo její odletové brány. Tabitha dopila zbytek kávy, hodila si batoh na záda a vyrazila ke svému letu na Madeiru.

Nebývalo obvyklé, aby ji vyzvedávali samotní majitelé domu, ale Rufus a Cordelia, britský pár žijící na Madeiře, ji ujišťovali, že to pro ně není žádný problém. Let trval necelé dvě hodiny a ve Funchalu

přistál brzy večer, takže s nimi Tabitha alespoň nemusela strávit celý den. Přišlo jí trochu nevhodné a nespolečenské takhle uvažovat, ale osobním otázkám se při večeři s cizími lidmi nedalo vyhnout – a ta nejzřejmější byla: proč celé měsíce cestuje z místa na místo sama...

Tabitha už ale byla v tomhle cestovatelském způsobu života zběhlá. Nejenže ho měla tak trochu v krvi – její rodina se stěhovala odjakživa kvůli práci otce, vodohospodářského inženýra –, ale za poslední rok nasbírala při hlídání domácích mazlíčků spoustu zkušeností s letišti, nádražími i autobusovými terminály. Domy k hlídání po celém světě nacházela prostřednictvím jednoho pet sittingového webu. Procestovala nespočet míst, ale když letadlo přelétalo nad šedomodrým Atlantikem, vychutnávala si představu, že míří někam opravdu daleko od všeho. Krásný zelený, hornatý ostrov uprostřed Atlantského oceánu nebyl zrovna místem, kam by člověk vyrazil jen tak. A to se jí na tom líbilo.

Letadlo přistálo přesně podle plánu, a zatímco Tabitha čekala na svá zavazadla, pokukovala po ostatních cestujících. Většinou to byli turisté – mladší i starší páry, které si užívaly klidu, jež září přináší, spolu s příjemným bonusem madeirského subtropického klimatu. Nechyběly ani mladé rodiny s dětmi předškolního věku, využívající levnější letenky po hlavní sezóně. Její kufr, polepený samolepkami z cest, byl snadno k rozpoznání a s úlevou zjistila, že v pořádku dorazila i kytara. Odtáhla obojí stranou, znovu si upravila batoh, kytaru si přehodila přes rameno a vyrazila.

Rufus, s pečlivě napsanou cedulkou s jejím jménem, vypadal přesně jako na profilové fotce na pet sittingovém webu. Ve slunečních brýlích, krémových kalhotách a lněné košili působil uvolněně, pleť měl bronzově opálenou. Tabithu hned napadlo, že patrně tráví hodně času venku – nejspíš hraje golf a opaluje se bez trička na zahradě. Mohlo mu být kolem pětadesáti a měla pocit, že si je dobře vědomý toho, jak je pohledný.

Za poslední rok se docela zdokonalila nejen v odhadování věku, ale také povahy a zájmů lidí hned při prvním krátkém setkání. Během samotného hlídání pak zjišťovala, nakolik byl její prvotní dojem správný – podle jejich mazlíčků, domu, interiéru a fotografií na stěnách. Fascinovalo ji poznávat lidi, aniž by se s nimi musela doopravdy seznamovat. Věděla, jak divně to zní, ale rozhodla se od světa co nejméně odtrhnout. Bylo to pro ni dobré, přestože její rodina o tom občas pochybovala.

Když si jí Rufus všiml, v obličejí mu svítl záblesk poznání. Se zrzavými vlasy a výrazným stylem nebylo možné Tabithu přehlédnout.

Jakmile k němu došla, svěsil cedulku a podal jí volnou ruku.

„Tabitha?“

„Zdravím, Rufusi.“

Pevně mu stiskla ruku.

„Rád vás konečně poznávám. Vezmu vám to.“ Popadl madlo kufru a obratně ji vyvedl z davu cestujících k východu.

„Máme radost, že jste se k nám na hlídání přihlásila. Moje žena bude mnohem klidnější, až budeme pryč.“

„To mě těší,“ přikývla Tabitha a zamrkala, když vyšli do ostrého slunce. „Hlídat dům je výhra pro obě strany.“

„Jestli si dobře pamatuju, jste muzikantka, že?“ kývl směrem ke kytáře na jejím rameni.

„Ano, hlavně písničkářka.“

„Napsala jste něco, co bych mohl znát?“

„To nevím... záleží, jestli máte rád svižný pop.“

„Hm, počítají se Depeche Mode nebo Tears for Fears?“

Jeho smích se rozléhal jasným, slunečným dnem.

Tabitha se neubránila úsměvu.

„To je trošku starší.“

V nezávazné konverzaci s lidmi, kterým hlídala, uměla chodit – to zvládala. Obávala se však otázek mířících víc do hloubky. I když toužila být sama, krátké úseky strávené s novými lidmi dokázala ustát. Nejvíce ze všeho jí ale bavilo nahlížet do životů ostatních a doufala, že jí to pomalu pomůže lépe porozumět i tomu vlastnímu.

Pár minut poté, co opustili letiště, se Tabithě naskytl první pohled na oceán a na pás zelených kopců posetých bílými domy se střechami z červených tašek. Vzápětí se silnice zařízla do svahu nad Funchalem a vůz se vnořil do prvního z mnoha tunelů. Výhled na zalesněné vnitrozemí na jedné straně a třpytící se oceán za zářícím městem na straně druhé se ztrácel a znovu objevoval, a vždy když z tunelu vyjeli, Tabitha zamrkala do oslnivého podvečerního slunce.

„Tamhle vpravo je botanická zahrada,“ řekl Rufus, zatímco ujížděli po silnici a město Funchal se rozprostíralo po jejich levici. Jeho převážně bílé domy pokrývaly svah až k jiskřivému Atlantiku. „Určitě stojí za návštěvu, pokud budete mít čas.“

Tabitha sledovala krajinu otevírající se pod silnicí – svěží zeleň údolí stoupající k rozeklaným kopcům, jejichž sluncem zalité svahy narušoval jen stín osamělého mraku. Jak uháněli po rychlostní silnici, vjížděli do tunelů a zase ven, Rufus jí vyprávěl o ostrově. Doporučoval jí lanovku ve Funchalu vedoucí k zahradám Monte Palace a radil, které levády – zavlažovací kanály rozvádějících vodu po ostrově – nabízejí nejkrásnější vodopády.

Konečně projeli rozlehlým Funchalem i jeho předměstími. Tunely pokračovaly dál tam, kde se hornatý ostrov svažoval přímo k oceánu, silnice se zařezávala do svahu a znovu se vynořovala u vesnic s krémovými a růžovými vilami, obklopenými banánovníky a palmami. Ani po roce cestování ji ten pocit neomrzel. Už teď jí bylo jasné, jak divoké a výjimečné místo Madeira je.

Rufusovi zjevně nečinilo problém mít v konverzaci hlavní slovo, což Tabitě vyhovovalo – ačkoli občas jí připadalo, že Rufus nesnese ani pár vteřin rozpačitého mlčení. Přesto ji bavilo poslouchat, jak vypráví o ostrově a městech, kterými projížděli, zatímco po jejich pravici se zvedalo sopečné vnitrozemí a nalevo se rozprostíral nekonečný Atlantik.

Snadným tématem byla zvířata, o která se měla starat. Koneckonců právě kvůli nim tu byla.

„Moje žena Cordelia si kvůli tomu, že psy zase opouštíme, dělá velké starosti,“ řekl Rufus a krátce na ni pohlédl, než se znovu plně věnoval řízení. „Minule se jim po nás hrozně stýskalo, hlavně Baileymu. Dřív byli u hlídačky doma, ale Bailey je dost nervózní, typický domácí pecivál. Není to fér ani vůči němu, ani vůči Fudgeovi. Misty je to jedno, víte, jak bývají kočky odtazité, ale myslíme si, že psům bude mnohem líp, když zůstanou doma.“

„Je fajn mít v duši klid,“ řekla Tabitha.

„A ten máme díky vám,“ přikývl Rufus. „Zvlášť když jedeme pryč na delší dobu než obvykle.“

„Jedete na safari, že?“

„Ano, dovolená snů k oslavě čtyřicátého výročí svatby – začneme v Kapském Městě, pak navštívíme vinařskou oblast Stellenbosch, dále zamíříme na safari do Tanzanie a nakonec nás čeká Zanzibar, kde si pár dnů odpočineme.“

Tabitha se zájmem poslouchala, jak Rufus popisuje jejich plány. Z letiště k domu na jihozápadě ostrova to bylo dobrých padesát minut a slunce už se sklánělo k obzoru, který zaléval zlatavý svit. Po nekonečně dlouhém dni plném cestování se Tabitha nemohla dočkat, až dorazí na místo a pozná Baileyho, Fudge a Misty. Ulevilo se jí, když Rufus konečně prohlásil: „Už tam skoro jsme.“

Odbočili z hlavní silnice na úzkou cestu, která končila u brány vedoucí k rozlehlé příjezdové cestě lemované palmami a keři s růžovými kvítky.

Tabitha se naučila nedávat na první dojem a tušila, že i tady to bude podobné – nenápadný kamenný zevnějšek důmyslně skrýval luxusní a elegantní interiér, který viděla na fotografiích.

„Tak jsme to stihli ještě za světla,“ poznamenal Rufus a zaparkoval vedle bílého BMW.

Když vystoupili, obklopila je poklidná večerní atmosféra a příjemně teplý vzduch, provoněný květinami ze záhonů. Rufus vyložil z kufru auta její zavazadla, Tabitha si ze zadního sedadla vzala kytaru a následovala ho k vile.

Vstupní dveře se otevřely a objevila se žena se zářivým úsměvem.

„Tabitho, vítejte!“ Políbila ji na obě tváře a vedla dovnitř. „Já jsem Cordelia.“

Cordelii bylo také něco přes šedesát. Působila elegantně a byla upravená, jako by se večer chystala vyrazit do společnosti, a ne zůstat doma. Byla silně opálená, nehty měla nalakované výraznou růžovou barvou, na ruce spoustu prstenů a na tváři dokonalý make-up. Dlouhé splývavé kalhoty světle modré barvy doplňovala lehká květovaná halenka. Tabitha naproti tomu vsadila na pohodlí – oblékla si černé bavlněné lacláče, jednoduché bílé tričko a kromě řasenky a její typické červené rtěnky použila jen minimum make-upu.

Tabitha nechala zavazadla v předsíni, jak jí řekli, a následovala Cordelii s Rufusem do prostorného obývacího a jídelního prostoru v srdci vily. Přestože skrz otevřené skládací dveře byla vidět terasa s obdélníkovým bazénem, Tabithinu pozornost okamžitě upoutali dva kavalíři king charles španělé, kteří se k ní rozběhli.

„Ten tříbarevný je Bailey,“ usmála se Cordelia, když se k Tabitě přiřítíl černo-hnědo-bílý kavalír.

Tabitha si klekla a nastavila hřbet ruky. Bailey jí očichal a dotkl se jí vlhkým čumákem.

„Ten hnědo-bílý je Fudge. Jsou to bratři a je jim sedm let. Naše kočka Misty si žije podle vlastních pravidel – většinu času tráví venku, ale určitě se později ukáže.“

Fudge byl stejně dychtivý po Tabithině pozornosti jako Bailey. Pohladila je po hebké hlavě a pošimrala pod dlouhýma svěšenýma ušima. Kavalíry už hlídala a věděla, že jsou to jedni z nejpřátelštějších psů s úžasnou povahou.

„Jsou naprosto kouzelní,“ řekla Tabitha a pomyslela si, jak skvělou společnost jí budou dělat.

Pohled jí pak sklouzl ven. Tropická zahrada se koupala ve zlatém světle soumraku a slunce nízko nad obzorem se pomalu nořilo do vzdáleného oceánu. Spokojeně si vydechla. I když ji to neustále táhne na cesty, byla víc než ráda, že tohle místo a jeho čtyřnohé obyvatele bude mít po celé příští tři týdny jen pro sebe.

Cordelia byla stejně přívětivá a hovorná jako její manžel a Tabitha se postupně uvolňovala. Nebývalo to tak vždy – ne s každým, koho za poslední rok potkala, se dalo mluvit tak snadno. Cordelia se ujala role průvodkyně, vzala Tabithu na prohlídku domu a psi jim byli celou dobu v patách. Hlavní obytný prostor měl přímý vstup k bazénu a do zahrady a vedlo odtud také schodiště do mezipatra se dvěma pokoji pro hosty, každý s vlastní koupelnou. V zadní části domu se nacházela elegantní kuchyň, odkud se linula lákavá vůně nějaké pečinky. Rufus si navlékl chňapky a s úsměvem je vyprovodil z místnosti.

„Vybrala jsem si dobře,“ poznamenala Cordelia, když se vrátily do obývacího pokoje. „Manžel je nepřekonatelný kuchař.“

Misty, jejich sametově hebká šedá kočka, se tiše objevila, ladně se proplétala kolem nábytku a přitom si Tabithu pozorně měřila pohledem. „Říkala jsem vám, že je odtažitá – aspoň dokud si na vás nezvykne.“

Cordelia ji odvedla z obývacího pokoje do chodby, ze které se vcházelo do koupelny a technické místnosti, a otevřela dveře vedoucí na zahradu. „Bydlet budete v našem pokoji. Jak už jsme řešili v e-mailech, psi tu spí vždycky – Bailey ve svém pelíšku, Fudge většinou na posteli. Bailey bývá dost nervózní, takže jsme chtěli, aby se toho pro ně změnilo co nejméně. A navíc je to ta nejlepší ložnice,“ dodala s úsměvem a rozhlédla se kolem.

Všechno bylo dokonale čisté, ani stopa po psích chlupcích. Stěna za manželskou postelí, natřená sytou mátově zelenou barvou, ladila s okolní zahradou. Na toaletním stolku byla jen krabička kapesníků a nepoužitá vonná svíčka. Působilo to spíš jako vzorový dům než skutečný domov – ne že by na tom bylo něco špatného, ale Tabitha pocítila, že by tu měla dbát na to, jak se chová.

„Uvolnila jsem vám místo ve skříni i v komodě. Koupelna je tamhle,“ ukázala Cordelia na zavřené dveře. „A je tu klimatizace, stejně jako v obývacím pokoji.“

Bailey a Fudge zavrtěli ocasy a rozběhli se po naleštěné dřevěné podlaze k obrovským posuvným dveřím vedoucím na terasu s výhledem do zahrady.

Tabitha zamířila dál do pokoje. Od postele viděla přes terasu až k okraji bazénu. Kromě solárních světel vyznačujících kamenné dlaždice v mírně se svažujícím trávníku se zahrada s palmami a tropickými rostlinami nořila do tmy.

Cordelia se postavila vedle ní k prosklené stěně.

„Tehle výhled mě nikdy neomrzí. Nechte roztažené závěsy a probudíte se do tohohle – je to kouzelné. Budete se tu mít opravdu dobře.“

„O tom nepochybuju,“ odpověděla Tabitha a odtrhla pohled od zahrady.

„Naše uklízečka Dolores chodí jednou týdně, ve čtvrtek ráno, a bude chodit i během naší nepřítomnosti, ale prosím vás, uklízejte po sobě i po psech.“

„Samozřejmě.“

„Doufám, že všechny potřebné informace najdete v pokynech, které jsem sepsala. My dnes přespíme v pokoji pro hosty. S tím si nedělejte starosti,“ dodala dřív, než stačila Tabitha protestovat. „Říkali jsme si, že bude dobré, když si na vás Fudge a Bailey zvyknou ve svém běžném prostředí, dokud jsme ještě doma. Teď vás nechám, ať se trochu zabydlíte. Večere bude za dvacet minut.“

„Děkuju,“ řekla Tabitha, když Cordelia odcházela a psi ji následovali.

Z tohohle místa měla dobrý pocit. Divoký, hornatý ostrov celoročně zalitý sluncem se subtropickým klimatem ji přitahoval, na Madeiru se už dlouho chtěla podívat, mimo jiné proto, že o ní hodně slyšela od jednoho starého přítele. Pobyt tady byl ideální příležitostí zahojit staré rány a znovu se s ním spojit, i když ji ta představa znervózňovala. Teď na to ale myslet nechtěla a raději se pustila do vybalování.

Za poslední rok si zvykla, že ji některá místa, kde pobývala, doslova ohromila. Ne všechna byla tak velká a luxusní jako tohle. Malý byt v pařížské čtvrti Saint-Germain-des-Prés, kde hlídala toy pudla, jí utkvěl v paměti díky nádherným dubovým parketám, obnaženým kamenným stěnám a také kavárně s naprosto dokonalou kávou, pečivem a makronkami jen půl minuty chůze od domu. Potom strávila tři týdny na hausbótu v jednom ze singapurských přístavů s přítulným bišonkem. Nejvíce se jí na tom všem líbilo, že se mohla ponořit do kultury daného místa, bydlet v něčím domově a poznávat konkrétní čtvrť. Těšila se na to, až bude objevovat Madeiru a že zůstane na jednom místě o něco déle, než tomu bylo celé léto.

Přední část vily byla otevřená směrem do zahrady a světlo z obývacího pokoje se rozlévalo po terase. Misty našlapovala po trávniku, oči se jí v temnotě leskly, zatímco psi se uvelebili na kamenné dlažbě. Tabitha seděla s Rufusem a Cordelií u stolu vedle bazénu, pod pergolou ozdobenou světýlky a chráněnou palmovým listím. Dokázala si živě představit, jak příjemné tady musí být posezení během horkých dnů.

Cordelia nelhala, když vychvalovala Rufusovo kuchařské umění. K večeři připravil *carne de vinha d'alhos*, křehké kousky vepřového, které dva dny marinoval v česneku a víně a pak pomalu pekl v troubě. Podával je se salátem a *milho frito*, smaženým kukuřičným chlebem. Prostředí bylo idylické a teplota dokonalá, přestože slunce už zapadlo.

„Moc vám děkuju,“ řekla Tabitha, když jí Rufus podal mísu s masem a ona si přidala další porci. „Je to od vás opravdu milé.“

„Jste vám velmi vděční, že nám pohlídáte miláčky,“ usmála se Cordelia sladce.

Tabitha chápala, že domácí mazlíčci jsou součástí rodiny, ale trochu ji odrazoval ten přehnaně cukrkandlový způsob, jakým o nich někteří lidé mluvili – *ó, můj maličký brouček*. Možná to pramenilo z toho, že v dětství sama žádného mazlíčka neměla. Jako nejmladší z dětí neměla ani mladšího sourozence, o kterého by se starala, a nikdy si o sobě nemyslela, že je mateřský typ... Tupá bolest jí vystřelila od žaludku až k srdci. Zastavila své rozrušení dřív, než se projevilo navenek, potlačila myšlenky, neklidně se zavrtěla na židli a napíchlá si kousek masa.

Misty se jí spokojeně lísala k noze a začala příst.

„Tak to je dobré znamení,“ poznamenala Cordelia. „Misty cizí lidi moc nemusí, vid', Rufusi?“

Rufus s plnými ústy souhlasně přikývl.

„Z vašeho profilu je vidět, že to se zvířaty umíte a máte s hlídáním domů spoustu zkušeností,“ pokračovala Cordelia, „ale nikdy jste neměla vlastního mazlíčka. Je to tak?“ Vložila si do úst sousto salátu.

Tabitha přikývla a polkla další kousek neuvěřitelně křehkého masa. Na tuhle otázku byla zvyklá. „Když jsem byla malá, hodně jsme se stěhovali, takže jsme si žádné zvíře pořídit nemohli. A ani v dospělosti k tomu nebyla příležitost. Zvířata ale miluju a hlídala jsem mazlíčky kamarádům. Pet sitting mi přišel jako ideální řešení.“ Pro jistotu nedodala, že je má raději než většinu lidí.

Cordelia uchopila sklenku vína a přikývla. „Ale pracovně jste zjevně ve fázi, kdy můžete cestovat.“

„Ano, před pár lety jsem jezdila na turné s kapelami, ale poslední dobou se soustředím hlavně na psaní písní – většinou jako topliner, což znamená, že píšu melodii a text na podklad, který mi pošle producent. Práce na dálku je skvělá.“

„A žádný partner, kterému byste chyběla...?“

Tabitha postřehla, jak Rufus povytáhl obočí a vrhl na manželku varovný pohled.

„Ne, nikdo takový není,“ odpověděla Tabitha pevně. „Mám spoustu přátel a rodinu rozestou po světě, ale... ehm... přítele ne. Už ne.“

„Ach bože,“ řekla Cordelia. „Říkala jsem si, jestli vás k tomu, že jezdíte sama hlídat domy, nepřivedlo zlomené srdce.“

Tabitha zrudla a Rufus si odkašlal. Trapné ticho přerušil tím, že všem dolil víno. „Tak nám povězte, Tabitho, proč zrovna Madeira?“

„Většinou jedu tam, kde se mi to hodí termínově s hlídáním, které už mám domluvené. A upřímně, hodně záleží na tom, kdo mi odpoví kladně.“

„Ano, byli jsme překvapení, kolik zájemců se nám ozvalo,“ řekla Cordelia. „Vůbec jsme netušili, že je mnohem víc hlídačů než samotných poptávek.“

„Z pohledu hlídače je tu docela konkurence,“ přikývla Tabitha, „proto se snažím být co nejflexibilnější a nikdy si moc nedělám starosti s tím, kde skončím. Takhle jsem objevila neuvěřitelná místa a byla mile překvapená lokalitami, které bych si sama od sebe asi nevybrala.“

Cordelia se opřela v židli a uhladila si záhyb na kalhotách. „Nějaké konkrétní?“

„Napadá mě Gent, protože jsem o něm předtím skoro nic nevěděla. Často mě nejvíc překvapí právě ta místa, na která bych nikdy ani nepomyslela – a nakonec si je zamiluju.“

„Místa, nebo zvířata?“ zajiskřilo Cordelii v očích, když se přes sklenku vína podívala na Tabithu.

„Vlastně obojí,“ usmála se Tabitha. „Ještě jsem nepotkala zvíře, které bych si neoblíbila, a každé místo má něco do sebe. Někdy mám obrovské štěstí ve všem: dokonalý mazlíček, úžasná lokalita a nádherný dům. Přesně tak, jak si myslím, že to bude i tady.“

Naklonila se a pošimrala Fudge na hlavě.

„Ten bude první, kdo si k vám přisedne ke stolu a bude doufat, že vám spadne nějaké jídlo, že, Rufusi?“

„To bezpochyby,“ zasmál se Rufus, „i když my jim od stolu nic nedáváme.“

„Bez obav,“ ujistila je Tabitha. „Budu se přesně držet toho, co máte uvedené v pokynech.“

„Věřím, že si Madeiru zamilujete,“ dodal Rufus s jistotou. „My jsme si ji rozhodně zamilovali.“

„Žijete tu už dlouho?“

„Dvaadvacet let,“ odpověděla Cordelia a spokojeně se usmála. „Předtím jsme bydleli v Surrey a Rufus pracoval ve financích v City, takže pořád dojížděl. Chtěl od života víc, vid', láska? Byl plný podnikatelských nápadů – opravdový podnikatel.“

„Pracoval jsem šedesát hodin týdně a domů nosil spoustu peněz,“ pokračoval Rufus, „ale věděl jsem, že pokud budu tímhle tempem pokračovat, dřív nebo později vyhořím. A Cordelia byla marketingový génius – pomáhala firmám uspět v obchodu –, což nás přivedlo na myšlenku, proč bychom to nemohli zkusit sami? Luxusní cestovní společnost Sun & Stars jsme založili přímo z našeho pokoje pro hosty. Oba jsme pracovali, jak jen to šlo, abychom firmu rozjeli. A když to vypadalo, že je stabilní a životaschopná, šli jsme do toho naplno, všechno prodali a přestěhovali se sem.“

Cordelia si zkrřížila ruce a sevřela sklenku vína. Zadívala se na Tabithu.

„Rodina i přátelé se ptali, proč zrovna Madeira, a ne třeba jih Francie, ale do tohoto ostrova jsme se oba zamilovali už na dovolené, když nám bylo něco přes dvacet. Lákalo nás to subtropické klima, že, láska? Oba hrozně rádi chodíme na procházky a levády po celém ostrově jsou nádherné.“

„Nemluvě o tom, že je tu světově proslulé golfové hřiště, což mě docela potěšilo,“ zazubil se Rufus. „V Surrey jsme toužili po životě venku v přírodě, ale Anglie na to nemá zrovna ideální podnebí.“

Cordelia položila pečlivě udržovanou ruku na manželovo předloktí a zasmála se. „Když říká *život venku*, nemyslí tím zimní túry nebo kempování v dešti – procházky máme rádi, ale zároveň si potrpíme na pohodlí.“ Tabitha tomu dokázala snadno uvěřit. „Chtěli jsme velkou zahradu, abychom tam mohli zvát přátele a užívat si grilování s výhledem na oceán.“ Rozmáchla se směrem k Atlantiku, který se za svažující se zahradou třpytil v měsíčním světle.

Tabitha chápala, v čem spočívá kouzlo toho všeho. „Takže pořád pracujete z domova?“

Rufus přikývl. „Firmu řídíme na dálku z domku dole v zahradě, ale postupně jsme se rozrostli, takže máme i kancelář v Londýně, kde působí většina našich zaměstnanců. Jezdíme tam párkrát do roka, že ano, drahá?“

„Je dobré být občas v kontaktu, ale ve skutečnosti můžeme pracovat odkudkoli. Takže být tady je ideální. Máme se tu královsky.“

„A i co se týče polohy,“ přidal se Rufus. „Jsme kousek od vesnice, hned u domu začínají stezky a nikam to není daleko. Dokonce i do Funchalu je to sotva pětáctřicet minut.“

„Je tu neuvěřitelný klid,“ řekla Tabitha. „A co sousedé?“

Rufus s Cordelií si vyměnili pohled.

Cordelia zvedla sklenku vína a opřela se v židli. „Vedle bydlí Julie a Anton – tedy, když říkám vedle, je to pár minut chůze, ale jsou to naši nejbližší sousedé. Tady jsme všichni hodně rozptýlení, což je sen, jen spodní část jejich zahrady sousedí s tou naší.“ Cordelia se na Tabithu významně podívala a lehce nakrčila nos. „Julie je dost zvědavá, takže se předem omlouvám. Pokud ale budete vědět, že budete celý den pryč, klidně ji poproste, aby na psy dohlédla. Jediné pozitivum je, že má spoustu času a vždycky je ochotná vzít je na procházku, že ano, láska?“ Obrátila se k Rufusovi.

„Občas se hodí,“ uchechtl se.

Tabitha se cítila trochu nesvá kvůli tomu lehce pohrdavému tónu vůči lidem, které ještě ani nepoznala, a jen se pousmála.

„Vědí, že tu budete, a mají náhradní klíč, kdyby bylo potřeba,“ dodala Cordelia.

„A když budete na zahradě a Julie vykoukne přes plot, prostě se schovejte za keř!“ zasmál se Rufus.

Jednou z největších výhod hlídání domů – kromě úvodního setkání s majiteli a předání klíčů po jejich návratu – bylo to, že většinou měla co dočinění jen se zvířaty. Z krátké doby strávené ve společnosti Rufuse a Cordelie měla Tabitha pocit, že by se z nich mohl stát typ páru, který člověka časem trochu dusí. Jeden společný večer byl pravděpodobně tak akorát. Ne že by to bylo nepříjemné, to vůbec ne, ale věděla, že bude mnohem spokojenější, až tu konečně zůstane sama.

Protože Rufus s Cordelií odjížděli poměrně brzy ráno, večer se pomalu chýlil ke konci. Tabitha pomohla sklidit ze stolu a poté, co Cordelia naplnila myčku a Rufus všechno zamkl, si popřáli dobrou noc.

Působilo to trochu jako zkouška. Tabitha měla jejich ložnici i se psy, zatímco oni se přesunuli do pokoje pro hosty. Ne že by ji mohli vyhodit, když je čekala jejich vysněná dovolená.

Psi vypadali zmateně, když se chodbou k ložnici vydala právě Tabitha. Zastavila se přede dveřmi a pozorovala je, jak se oba motají kolem a ohlížejí se, jako by se snažili přijít na to, kam zmizeli jejich páníčci. Pak se bez dalšího váhání rozběhli chodbou a následovali ji do ložnice.

„Hodní,“ řekla, dřepala si k nim a pošimrala je pod bradou. Vzhledli k ní velkýma hnědýma očima a Tabitha v hloubi duše věděla, že to budou další dva mazlíčci, se kterými se jí bude jen těžko loučit. Ale teď na to nebyl čas myslet. Její pobyt na Madeiře teprve začínal.

Tabitha se s trhnutím probudila, když jí Fudge šlapal po nohách. Pak se jí uvelebil na břicho a položil si hlavu na tlapy. Natáhla ruku a pohladila ho po uších.

„No dobré ráno i tobě,“ řekla pobaveně a s potěšením si všimla, že mu vůbec nevádí, že dočasně nahradila jeho páničky. „Hádám, že chceš snídani.“

Jakmile padlo to slovo, Bailey vyskočil z pelišku a přiběhl k posteli.

Tabitha mrkla na hodinky. Krátce po sedmé. Přesně ta doba, kdy Cordelia říkala, že se zvířata krmí.

„Tak pojďte, vy dva.“ Vyprostila se zpod Fudge, přehodila si přes tělo a pyžamové kraťasy mikinu a vyrazila.

Psi ji následovali chodbou, a když dorazili do kuchyně, přivítala je omamná vůně čerstvé kávy.

Rufus už byl vzhůru a oblečený, opíral se o pracovní desku a v ruce držel šálek kávy.

„Dobré ráno,“ pozdravila Tabitha a rozhlížela se po miskách.

Rufus se usmál a podíval se na hodinky. „Právě včas.“ Kývl směrem k Baileymu a Fudgeovi u jejich nohou. „Hlad je budí jako hodinky. Granule jsou ve skřínce vedle dřezu a kafe je hotové – nabídněte si.“

Pak ji zanechal v kuchyni samotnou se psy, kteří se jí motali pod nohama. Tabitha do dvou misek odměřila granule, přiměla oba psy, aby si sedli, a teprve potom misky položila na podlahu. Fudge se do jídla pustil okamžitě a hltal, zatímco Bailey byl o něco klidnější. Tabitha si vzala hrnek a nalila si kávu.

„Dobré ráno, Tabitho.“ Cordelia vplula do kuchyně v bílých lněných kalhotách a tričku s krátkým rukávem, dokonale nalíčená, s blond vlasy rozčuchanými tak akorát. Náramky na jejích pažích zacinkaly, když si nalávala kávu. „Doufám, že jste se dobře vyspala?“

„Ano, děkuju.“

Cordelia se usmála a pohlédla na Baileyho a Fudge, kteří právě dojídali. „Neslyšela jsem od nich ani kníknutí. To je dobré znamení, nemyslíte?“ Srdečně se na Tabithu usmála. „Jste skvělá, že tu zůstanete a my budeme díky vám klidní. Bude báječné nemuset se tentokrát na dovolené pořád strachovat, jak se mají.“ Zamířila ke dveřím s hrnkem v ruce, ale ještě se otočila. „Mimochodem, Misty najdete stočenou v křesle. Ta není jídlem posedlá jako tihle dva. Nechám vás, ať se v klidu nachystáte, my budeme odjíždět za půl hodiny.“

Poté, co pustila psy ven a nakrmila Misty, se Tabitha vrátila do ložnice a rychle se osprchovala. Když se utírala, mrkla na telefon a všimla si zmeškaného hovoru a zprávy od Elspeth.

Dorazila jsi v pořádku? Ani nevím, co bych dělala, kdyby ne. Dej mi vědět, že jsi v pohodě. Prosím, prosím.
Xxxx

Úplně jí vypadlo, že má Elspeth napsat, že dobře došla. Rodiče na to byli po letech cestování a práce po celém světě zvyklí a Tabithino toulání je nijak neznepokojovalo, ale Elspeth péči o svou nejmladší sestru vždycky brala jako svoji povinnost – a teď o to víc, když měla vlastní děti. Tabitha jí psala odpověď a svírala jí pocit viny, že si kvůli ní dělala starosti.

Promiň, E., včera večer jsem se do všeho tak zabrala, že jsem úplně zapoměla napsat. Jsem tady, jsem v pohodě. Dnes ráno se rozloučím s majiteli, pak ti zavolám. Doufám, že ty, Gethin a holky jste v pohodě.
Xxxx

Než se Tabitha stihla obléct, přišla jí odpověď.

Těším se, až si popovídáme. Potřebuju fotky psů. Kavalíři jsou Olivii úplně nejoblíbenější psi (řekla mi, ať ti to vyřídím!), už nás prosí, abychom si jednoho pořídili. Prosím roztomilé fotky na uklidnění situace! Xxxx

Tabitha se usmála a odpověděla palcem nahoru a emoji polibku. Elspeth měla plně ruce práce s tříletým a čtyřletým dítětem. Přidat k tomu ještě psa – i tak klidného, jako je kavalír – nepřipadalo v úvahu. Tabitha si byla jistá, že fotky psů Olivii neuklidní, ale jen podnítl její touhu po vlastním mazlíčkovi.

Oblékla si pohodlné džínky chlapeckého střihu a kratší tričko, do vlasů si vetřela trochu tužidla, aby zkrotila kudrlinky, a vysušila si je. Pak se vydala za hlasy do obývacího pokoje, kde Cordelia úkolovala Rufuse a zároveň kontrolovala příruční zavazadla.